

Долу нощъта вече е паднала, мека августовска нощъ. Единъ прилепъ безшумно се стрелва край ушитъ ни. Въ мрака бѣлѣятъ прѣснатитѣ разкопки на гробове и черквици. Налѣгали край огъня до палаткитѣ, ние чакаме — ей сега луната ще възлѣзе надъ източната стена. Вече върховетѣ се губятъ въ синьо-зеленото небе, а тукъ тъмнината още по се сгжстѣва.

Неочаквано, плътни, меки звуци повисватъ и се развиватъ, като лента отгоре: нѣкой е поделъ на цафара унила, едновременна пѣсень. Вѣковна, българска пѣсень. Овчарьтъ, който пасе всѣка нощъ стадото си, тамъ-горе, на върха. Късно, чакъ до призори, когато всички отдавна спятъ, тя звучи все така носталгично и дълбоко, бликаща нейде между небето и земята, като топълъ гръденъ гласъ, стопень въ сребрилата мъгла.

О, тая странна нощъ, въ скута на Мадарскитѣ скали!

Единъ съненъ зовъ презъ вѣковетѣ, едно напомняне — и едно обещание: нищо въ свѣта се не губи, нѣма вчера и нѣма днесъ, има само бѣгли мигновения на